

Kara Koyun

Italo Calvino

Bir zamanlar herkesin hırsız olduğu bir ülke vardı. Geceleri herkes bir fener ve levye ile silahlanıp komşularının evine girerdi. Tan ağarırken çuvalını doldurmuş geri döndüğünde kendi evinin de soyulmuş olduğunu görürdü. Böylece herkes uyum içinde yaşardı, kimsenin durumu çok kötü değildi. Biri birini, o öbürünü soyar, böylece son insana kadar gelinir, sonuncu da o birinciye soyardı. Bu ülkede ister sat, ister al sahtekarlık demektir.

Hükümet insanlardan çalmak için kurulmuş bir suç örgütüydü, insanlar da bütün zamanlarını hükümeti aldatarak geçirirlerdi. Yaşam hiçbir sorun çıkmadan sürüyordu; orada yaşayanlar ne zengindiler ne de yoksul. Sonra bir gün –nasıl olduğunu kimse bilmiyor– dürüst bir adam çıkageldi.

Geceleri çuvalını alıp hırsızlık yapmak için dışarıya çıkmak yerine evde oturuyor, piposunu tütürüp roman okuyordu. Hırsızlar oraya gelip de ışık görünce geriye dönüyorlardı. Ama bu böyle gitmedi.

Dürüst adama böyle rahat bir hayat yaşamakla havanın ona göre hoş olabileceğini, ama kimseyi çalışmaktan alıkoymaya hakkı olmadığını söylediler. Evde oturduğu her gece bir aile aç kalıyordu. Dürüst adam verecek yanıt bulamadı. O da tuttu tan yeri ağarana kadar geceyi dışarıda geçirmeye başladı. Ama hırsızlık yapmaya da eli varmadı.

Dürüsttü işte o kadar. Köprüye kadar yürüyor, altından suyun akışını izliyordu.

Sonra evine geliyor evini soyulmuş buluyordu. Bir hafta geçmeden dürüst adamın beş parası kalmadı, yiyeceği tükendi; ev soyulup soğana çevrilmişti. Ama kendinden başka kimseyi suçlayamazdı. Sorun dürüstlüğüydü; düzeni alt üst etmişti. Karşılığında kimseyi soymadan kendini soymalarına izin vermişti.

Böylece her sabah birisi geri döndüğünde evini soyulmamış buluyordu –dürüst adamın bir gece önce soyması gereken ev-. Çok geçmeden evleri soyulmayanlar kendilerinin öbürlerinden daha zengin olduklarını gördüler elbette, onun için çalmak istemediler. Öte yandan dürüst adamın evini soymaya gelenler elleri boş döndüler, yoksullaştılar.

Zenginleşenler köprüünün üzerinde dürüst adama katılmaya, onunla birlikte akan suyu seyretmeye başladılar. Bu karışıklığı daha da arttırdı. Zenginleşenlerin de, yoksullaşanların da sayısı arttı. Bu kez zenginler geceleri köprüünün üzerinde geçirirlerse yoksullaşacaklarını gördüler.

“Neden yoksullara biraz para verip bizim için çalmalarını sağlamıyoruz” diye düşündüler. Sözleşmeler imzalandı. Maaşlar, yüzdeler belirlendi. Her iki taraf da pek çok sahtekarlıklar yaptı elbette; insanlar hâlâ hırsızdılar. Ama sonuçta zenginler daha zengin,

yoksullar daha yoksul oldular. Zenginlerin bir kısmı öylesine zenginleştiler ki, artık almaları ya da kendileri için aldırmaları gerekmiyordu.

Ama almayı bırakırlarsa çok geçmeden yoksullaşacaklardı; yoksullar bunu sağlardı. Onun için yoksulların en yoksullarına mallarını öbür yoksullardan korumak için para verdiler. Böylece polis kuvvetleri kuruldu, hapishaneler açıldı.

Dürüst adamın oraya gelişinden birkaç yıl sonra kimse almaktan, soyulmaktan söz etmez oldu, artık yalnızca ne kadar zengin ya da yoksul olduklarını konuşuyorlardı. Gene de bir miktar hırsız kalmıştı. Bir de dürüst olan bir tek o adam vardı, o da zaten çok geçmeden açlıktan öldü.

Anarşist Kütüphane

Italo Calvino
Kara Koyun

30.04.2022 tarihinde şuradan alındı: karala.org

Çeviri: Karala Dergisi

İngilizce Aslı: The Black Sheep

tr.anarchistlibraries.net